

Abychom nahlédli tajemství Nejsvětější Trojice, zkusme si dát řečnickou otázku: Jaký je rozdíl mezi Eiffelovou věží a Nejsvětější Trojicí?

Eiffelova věž: historický, statický monument v Paříži, turisty obdivovaný, železný a reznoucí. Nejsvětější Trojice: žádný muzejní monument, ani předmět bádání filozofů, ale život sám. A to v takové míře, že nemůže být větší míry života, dění, vztahu a lásky. Zatímco v Paříži stojí reznoucí statická věž, Nejsvětější Trojice je živoucí Bůh, dávající všem život a existenci.

Izraelité nebyli filozofové, ale lidé konkrétních zkušeností. Tedy zkušeností s Bohem, o nichž se dělí na stránkách bible. Když putující a ustanovující se národ Izrael dospěl na hranice zaslíbené země, dává Mojžíš lidu otázky. Kdo je náš Bůh? Mrtvá modla zobrazená na obraze, nebo mrtvý obstarožní kult? Ne, je to živoucí a konkrétně jednající Bůh.

„Mojžíš řekl lidu: ‘Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi: (ptej se) od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu?’“

Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znameními, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě?‘“ (Dt 4,32-34.39-40).

Eiffelova věž byla postavena a nehybně stojí. Bůh Izraele jedná. Proč zrovna v Izraeli? Na to je jednoduchá odpověď: Je to jeho věc ☺. Moudřejší náhled napovídá, že je to jeho cesta od konkrétního národa konkrétních dějin ke konkrétnímu jedinci se svými osobními dějinami.

Jako byl Izrael vytržen z rodin národů, z rodin pohanských náboženství, tak každý křesťan je konkrétně vytržen, osloven a povolán k této jedinečnosti vztahu mezi Bohem a konkrétní osobou. Je to jiný vztah, než chladný a neosobní vztah filozofů či nekonkrétních náboženských představ o „něčem“ a „cosi nad námi“.

„Ptej se dávných dob, které tě předcházely ...stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa...?‘“ (Dt 4,32-34.39-40).

Tato Mojžíšova slova můžeme parafrázovat a dále rozšířit vrchol Božího zjevení v Ježíši Kristu:

„Ptej se dávných dob, které tě předcházely...stalo se někdy něco tak velkého, nebo bylo něco podobného slyšet, aby se Bůh stal člověkem konkrétního národa, konkrétní kultury? Nebo zkusil nějaký Bůh přijít, hlásat lásku, odpuštění dokonce i k nepřátelům, zakusil chudobu a ústrky, přijal odsouzení od vlastních ba i potupnou smrt?‘“

Bůh v Nejsvětější Trojici to je plnost života, to je maximální možná dynamika existence, jak lze být. Jak lze milovat – trojice osob, jeden Bůh. Tento činný Bůh před zraky Izraele rozšířil

brány jedinečnosti Izraele na všechnen lid. Utvořil si lid nový, z každého lidu, jazyka, kmene i národa po celé Zemi. A k nim patříme i my, kdo jsme mu uvěřili a dali se pokřtít. A co si s tím máme počít? Nechme zaznít znovu Mojžíše, nikoli filozofa, ale praktika života:

„Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazují, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy“ (Dt 4,32-34.39-40).